

נגזלת. רצייתי להיות לכד עם חבר. לעי שות דברים מיוחדים. ללכת לאן שרוצים, להתלבש בצורה מיוחדת.

אחרי שסיימה שם את התיכון, במגמה הריאלית, החליטה שדי קיבוץ.

בצה"ל, כמקפלת-מצנחים, היתה גאה מאוד בעבודתה: "חיי אדם, וכל זה". ולאחר תקופה, היתה כבר אחראית על מספר מקפלות. בערבים הפנויים הלכה ללמוד ג'אז אצל שמעון בראון.

צחוק

בשמיים

כ מו כל מקפלת ראוייה לשמה. הצי ליתה להשתחל לקורס צניחה. גיל-גולים, קפיצות, מצנח כבד על הגב, חגורות חונקות, וסוף-סוף — המטוס. צבייה ראי שונה בדבוקה. האור הירוק גדלק. היא מוצאת את עצמה בחוץ. מרוב התפעלות, היא התחילה לצחוק. היא הביטה לצחוק גם כשנחתה על הישבן, משום שלא ראתה את הקרקע — מרוב צחוק.

רק בצניחה השנייה הפסיקה לצחוק. היא נזכרה שיש גם משהו מפחיד בעסק. המדריך זרק אותה מן המטוס.

כשבאה הביתה עם כנפיים על החזה, גרמה להיסטוריה. אחרי-כך, נרגעו הזקנים, ויבא אפילו היה מבוסס.

היא התחילה להתמסר יותר לריקוד. כדי שיהיה לה כסף לשכר-הלימוד, לימדה מתמטיקה בשעות-הפנאי.

כשהשתחררה, גרמה שוב פעם להיסטוריה בבית, כששכרה לעצמה חדר לבד. היא החלה לעבוד כפקידה במשרד-מהנדסים, ובמשך תשעה חודשים נשקה בין הניירות ומכונת-הכתיבה. כשלא יכלה לסבול יותר, קמה וירדה לגור בתל-אביב.

"זה לא היה כלי-כך פשוט. להגר מה-שלושה של עיר-הקודש להמולה התל-אביבית", היא נזכרת היום.

הצנחנית צבייה בעת אימוני-צניחה בקורס-צניחה בצה"ל: מצנח ראשי לגבה, רזרבי לחזה, וציוד-עזר מסביב לרגליה. בתמונה מימין: רב"ט מזרחי לאחר הקורס, עם כנפיים לחזה. צבייה התגאתה מאוד בכנפיים אלה.

בשמיים

צבייה מרחפת באוויר, באחת מקפיצותיה במו"ק. לדון הצניחה החפופית האזרחי. למצנח הספורטיבי, בניגוד למצנח הצבאי, יש אמר צניחה-גיוני משוכללים, לנחיתה מדויקת.

בשבתות אחרות, היא איהבת לשוטט בטרמפים ברחבי הארץ. "לא, אינני פוחדת שיתקפו אותי", היא מחייכת בשלווה. "אני מאוד אדיבה, ויודעת להגיד שלום ותודה יפה מאוד. כשמישהו מנסה להיות תוקפני מדי, אני פשוט מבקשת ממנו שיעצור. עד היום, הם תמיד עצרו, ואני פשוט ירד".

תקיפה?

אין חשש

צ ביה שכרה לה חדר, מצאה ג'וז. שיעורי מתמטיקה, עובדת סוציאלית,

הלה היא היתה נורמלית, הלכה לגן ולבית-כפר כמו כולם. עד מיבחי-הסקר היתה כתם ילדה ירושלמית, שיש לה אח ואחות.

על הקרקע צבייה בעת אימוני-קרקע כצנחנית אזרחית. חבושת קסדת-מג, לבושת טרבל-צניחה מיוחד, ועמוסת מצנח-גב ראשי ומצנח-חזה רזרבי.

תי מהמכונות, ובוזה נגמר כל העניין. עכשיו, מתכננת הרקדנית בעלת הכנפיים לפרוש כנפיה לביקור בחו"ל, כדי לראות איך נראים הדברים מחוץ לירושלים ותל-אביב.

וכשתחזור, מרגישה הציפור, היא תהיה בשלה לבנות לה קן משלה.

עם כן-זוג, וכל זה.

מזכירה. וכל הזמן המשיכה לרקוד. לאטי לאט, החלה מקבלת גם תפקידים בטרמפים. עם הזמן, החלה להשתלב, יצרה לעצי מה חוג חברים בעיר הזרה. בעקבות ג'וז שמצאה במשרד פירסום, התערתה בעולם יחסי-הציבור והפירוטומת. מאחר שהעבודה, הריקוד והייהחברה לא הספיקו למלא את היממה, הצטרפה לכועדון הצניחה החופשי-שית, חזרה לקפוץ בשבתות.

והורים שבאו לארץ-ישראל מתורכיה. רק אהרי-כך היא החליטה פתאום שהיא רוצה ללכת לקיבוץ. החלטה משונה מאוד, ליוצאת בית מסורתי כזה. היא הלכה ל-רמות-מנשה, למדה שם ארבע שנים: "רצייתי לצאת מהבית, לראות אנשים אחרים, לנשום אוויר אחר".

אחר, נגמר לה הקיבוץ: "הפרטיות

הדוגמנית צבייה על שפת-הים, בצילום-פירי-סומת מיסחרי. תצלומיה הפוטוגניים, מבי-ליטים בהצלחה את מראה האקזוטי.